

Legea desăvârșită a libertății

19 iunie 2005

A.Graham Maxwell

Ce am putea spune oamenilor care afirmă că Dumnezeu este Cel care Își definește legea – aceasta fiind o expresie a caracterului Său - iar faptul că păcătoșii trebuie să moară face parte din legea Sa? Este aceasta arbitrară? Chiar așa a făcut-o El?

Cred că trebuie să analizăm un punct central. Poate părea banal, dar consider că este foarte serios. În acest sens trebuie să discutăm despre libertate; este evident că Dumnezeu nu prețuiește nimic mai mult decât libertatea, și a optat pentru ea – deși putea conduce universul și în alt fel. Indiscutabil a optat pentru libertate, indiferent de preț. Dar nu putem avea libertate fără ordine, și cu toții știm asta din experiență. Și, aș adăuga, nici fără auto-disciplină. A avea încredere și a fi demn de încredere – nu poți avea libertate fără acestea; acest lucru a fost demonstrat. De aici decurge că dacă alegem să renunțăm la ordine, să fim nedemni de încredere, lipsiți de dragoste, vor urma consecințe distructive atât în viața aceasta, cât și în cea viitoare. Dar consecințele nu vor veni din mâna Dumnezeului nostru milos – tot ceea ce va trebui să facă El va fi să ne lase să culegem consecințele renunțării noastre la ordine. Și cunoaștem acest lucru tot din experiență. Știm cum este.

Dumnezeu a hotărât să conducă un univers liber. A rămas neclintit în hotărârea Lui. Ceea ce este interesant este că dacă am fi trăit cu toții așa cum stipulează decalogul, ar fi existat siguranță deplină, libertate deplină. Toată lumea ar fi fost demnă de încredere; nimeni n-ar fi înșelat, n-ar fi furat sau n-ar fi mințit; nimeni nu și-ar fi dorit să păcătuiască; toți ar fi iubit, iar dragostea este blândă, răbdătoare, etc. Tocmai de aceea, dacă Dumnezeu ar schimba în vreun fel această lege, libertatea ar fi restrânsă. Garanția libertății veșnice constă în aceea că Dumnezeu va conduce totdeauna universul așa cum se spune în cele zece porunci.

Atunci legea este mai degrabă o recomandare decât o interdicție? Exact, deși Dumnezeu a trebuit să Se exprime așa din cauza călcării legii. A fost nevoit să spună: „Ordinea trebuie menținută în univers, iar voi trebuie să fiți persoane demne de încredere, iubitoare. Cu toții trebuie să fim așa, altfel nu vom avea libertate. Și dacă alegi să mergi pe altă cale... Mă voi ocupa de tine!” Dumnezeu face ca pierderea noastră să fie cât se poate de dificilă.

Eu cred că Dumnezeu a luat o hotărâre supremă - dacă dorești, o poți numi arbitrară - și a fost o hotărâre pentru libertate. Acesta este singurul paradox pe care sunt dispus să-l recunosc. Dumnezeu este dogmatic în privința libertății. Dar acesta este singurul lucru în privința căruia îți poți permite să fii dogmatic, căci așa nu vei face rău nimănui.

Ar fi fost posibil ca Dumnezeu să asigure tuturor ființelor libertatea de alegere, astfel încât să fie libere să meargă pe calea lor, libere să nu-L asculte și totuși să continue să trăiască? Și dacă da, ce s-ar fi întâmplat?

Probabil că universul ar fi devenit un penitenciar imens, unde fiecare ar fi ocupat o celulă în așa fel încât nimeni să nu poată deranja pe ceilalți, iar Dumnezeu și îngerii ar fi devenit gardieni. De aceea, îmi imaginez cum S-a adresat Dumnezeu universului: „Ascultați, vă pot asigura viața veșnică. Am demonstrat acest lucru: L-am ținut în viață pe Diavol în toți acești ani. Dar refuz să fiu gardian și refuz să vă cer tuturor să deveniți gardieni.” Noi spunem că așa este corect. Suntem de acord că singura alternativă este ca acești oameni să fie lăsați să suporte consecințele – și știi ce urmează. Tu zici, cum putem ști? Mergi la Ghetsemani, mergi la cruce: aceasta se va întâmpla. Vor muri.

Am dori ca Dumnezeu să schimbe aceasta? Eu nu vreau ca Dumnezeu să schimbe libertatea.